Ένα νέο
La Valla
Σύγκληση της
22ης Γενικής Σύναξης

Επιστολή του
Γενικού
Ηγουμένου

8
Σεπτεμβρίου
2016

Αγαπητοί Μαριανοί του Champagnat,

Το τραπέζι που διαφυλάσσεται στο σπίτι της καταγωγής μας, στο La Valla, έχει μετατραπεί σε σύμβολο της κοινότητας που καθόταν γύρω από αυτό. Όπως όλα τα αντικείμενα που συνδέονται με συγκεκριμένα βιώματα της ιστορίας μας, αυτό το τραπέζι συσχετίζεται με κληροδοτημένες διηγήσεις και μας ξυπνάει πολλά συναισθήματα.

Δεν θα μπορούσε να υπάρξει καλύτερη εικόνα, για να ανακαλέσουμε στη μνήμη μας εκείνη τη 2α Ιανουαρίου του 1817, ημέρα κατά την οποία ο π. Champagnat συγκάλεσε τους πρώτους μαθητές του και τους προσκάλεσε να ζήσουν ως αδελφοί σε μία οικογένεια.

Από εκείνη τη στιγμή, γύρω από αυτό το τραπέζι μοιράζονται το ψωμί και τον λόγο, χαρές και λύπες, όνειρα και απογοητεύσεις. Είναι πολύ όμορφη η μαρτυρία του Αδελφού Laurent (Jean-Claude Audras):

Γύρω από αυτό το τραπέζι μοιράζονται το ψωμί και τον λόγο, χαρές και λύπες, όνειρα και απογοητεύσεις.

Ο π. Champagnat αγόρασε ένα σπιτάκι λίγο πιο πάνω από το πρεσβυτέριο και, στην αρχή, εγκατέστησε εκεί έναν πολύ ενάρετο νέο. Ο αδελφός μου ήταν ο δεύτερος κι εγώ ο τρίτος, ο Couturier ή, αλλιώς, Αδελφός Antoine ήταν ο τέταρτος, ακολούθησε ο Αδελφός Barthélemy και ο αγαπητός Αδελφός François. Μέσα σε κάποιο χρονικό διάστημα γίναμε έξι.

[…]

Στην αρχή ήμασταν πολύ φτωχοί. Το ψωμί είχε το χρώμα της γης, αλλά είχαμε πάντοτε τα αναγκαία. Ο καλός μας Ηγούμενος, όπως ο πιο στοργικός από τους πατέρες, μας φρόντιζε πολύ. Θυμάμαι πάντοτε τον κόπο που κατέβαλλε όταν ήμουν άρρωστος στο La Valla. Ερχόταν να με επισκεφτεί καθημερινά και πάντοτε μου έφερνε κάτι μικρό, για να με ανακουφίσει. Με λόγια παρηγοριάς, με ενθάρρυνε να υποφέρω με υπομονή την ασθένειά μου για την αγάπη του Θεού.

[…]

Μας μιλούσε συχνά για τη φροντίδα της Θείας Πρόνοιας απέναντι σε εκείνους που την εμπιστεύονται. Αλλά όταν μας μιλούσε για την καλοσύνη του Θεού και για την αγάπη Του προς εμάς, ήταν τόσο πειστικός, που κατάφερνε να μας μεταδώσει τη θεία φλόγα που γέμιζε τη ζωή του, με τέτοιο τρόπο που οι πόνοι, οι κόποι και όλες οι αθλιότητες της ζωής δεν μπορούσαν να μας κλονίσουν. Η μεγάλη ευλάβειά του για την Αειπάρθενο Μαρία μάς ενέπνεε όλους.

[…]

Μια μητέρα δεν είναι πιο τρυφερή απέναντι στα παιδιά της απ' ό,τι ήταν ο π. Champagnat απέναντί μας: η σύγκριση δεν είναι όμως ακριβής, γιατί συχνά οι μητέρες αγαπούν τα παιδιά τους με αγάπη σαρκική, ενώ εκείνος μας αγαπούσε πραγματικά ἐν Θεῷ.

[…]

Ο π. Champagnat είχε χαρακτήρα χαρούμενο και ήπιο, αλλά σταθερό. Ήξερε να παρεμβάλλει στη συζήτηση διασκεδαστικά λόγια, για να κρατάει ζωντανό το ενδιαφέρον της συντροφιάς του. Δεν ένιωθε ποτέ άβολα ανάμεσα στους Αδελφούς. Του θέταμε συχνά ερωτήσεις που προκαλούν αμηχανία. Ποτέ δεν είχε δυσκολία να τις απαντήσει και μάλιστα με τρόπο τόσο σαφή, που άφηνε όλους τους Αδελφούς ικανοποιημένους.

Το τραπέζι του La Valla, όπως είναι γνωστό ανάμεσά μας, *μας θυμίζει τα βιώματα των πρώτων αδελφών,* που τόσο ωραία διηγείται ο Αδελφός Laurent. Έχει ήδη μετατραπεί σε μια διαρκή πρόσκληση να ζούμε το δώρο της αδελφοσύνης με τρόπο απλό, αλλά ουσιαστικό.

Μου φαίνεται ενδιαφέρουσα η παρατήρηση ότι ένα από τα σύμβολα που έχουν επιβιώσει ανάμεσά μας αναφορικά με την 21η Γενική Σύναξη (2009) είναι ακριβώς *το τραπέζι.* Για να είμαστε ακριβείς, πρόκειται για στρογγυλά τραπέζια, γύρω από τα οποία διεξήχθη όλη η Γενική Σύναξη. Παρόλο που δεν αναζητήθηκαν άμεσα τα αποτελέσματα αυτού του συμβολισμού, τα τραπέζια εξελίχθηκαν σε μια ισχυρή οπτική εικόνα της αξίας του αδελφικού διαλόγου. Ένα μήνυμα που δεν το αντιλήφθηκαν μόνο οι Μαριανοί, αλλά και οι εξωτερικοί παρατηρητές. Η τελευταία ειδική έκδοση του περιοδικού *Θρησκευτική Ζωή* (3/2016), που ήταν αφιερωμένη στις Γενικές Συνάξεις, περιλαμβάνει ένα άρθρο γραμμένο από τη σαλεσιανή μοναχή María Dolores Ruiz Pérez, η οποία αναφέρει:

Η ακρόαση του αδελφού σημαίνει να τον ακούμε με προσοχή. Με τη δική μας στάση ακρόασης, του λέμε «με ενδιαφέρεις εσύ και αυτό που λες». Και αυτό σήμερα δεν είναι εύκολο, γιατί οι Γενικές Συνάξεις, όπως και οι κοινότητες σε όλο τον κόσμο, έχουν τις τεχνολογίες ανά χείρας και είναι παρών ο «πειρασμός ή η παγίδα» να αποσπαστεί η προσοχή, κυρίως αν είμαστε καθισμένοι σε σειρές στις τυπικές αίθουσες των Συνάξεων. Βέβαια, υπάρχουν ήδη εμπειρίες συνάξεων που έχουν πραγματοποιηθεί γύρω από τα στρογγυλά τραπέζια της αίθουσας της Συνέλευσης, όπως η 21η Γενική Σύναξη των Μαριανών το 2009.

Στο κείμενο που έγραψα ως εισαγωγή για να παρουσιάσω το *Έγγραφο της 21ης Γενικής Σύναξης*, ανέφερα ότι η επιστολή των συμμετεχόντων, η οποία αποτελούσε μέρος του τελικού εγγράφου, αποτελούσε απάντηση στις *τοπικές επιστολές*, που συντάχθηκαν κατά τη διάρκεια της προπαρασκευαστικής φάσης της Σύναξης.

Πράγματι, πιστεύω ότι η συγκεκριμένη επιστολή έγινε αντιληπτή ως ένας τρόπος να συνεχιστεί ο διάλογος που είχε ξεκινήσει σε όλο το Τάγμα και συνεχίστηκε κατά τις πέντε εβδομάδες της διεξαγωγής της Σύναξης. Ο διάλογος αυτός δεν διεξήχθη μόνο γύρω από τα στρογγυλά τραπέζια της αίθουσας της Σύναξης, αλλά συμπεριέλαβε και πολλά άλλα πρόσωπα, κυρίως χάρη στο Διαδίκτυο.

Στην ίδια εισαγωγή, διαβεβαίωνα ότι εκείνη η επιστολή, *που ήταν γραμμένη με τρόπο άμεσο και απλό, μας καλούσε να μη διακόψουμε τον διάλογο με το πέρας της Γενικής Σύναξης: όλα τα πρόσωπα που, με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο, συμμετείχαν στις διάφορες φάσεις της διαδικασίας της Σύναξης, έπρεπε να αισθάνονται την πρόκληση να συνεχίσουν αυτή την πορεία ακρόασης και διαλόγου, εμβαθύνοντας στο κάλεσμα του Κυρίου για το Μαριανό Τάγμα σήμερα.*

Ας διατηρήσουμε τον διάλογο ζωντανό: η διαδικασία είναι ο σκοπός

Θέλω να σκέφτομαι ότι εκείνος ο διάλογος, που ξεκίνησε με την προηγούμενη Γενική Σύναξη, στην πραγματικότητα δεν διακόπηκε. Σε κάθε Επαρχία ή Περιοχή υπήρξαν ευκαιρίες να εμβαθύνουμε στο νόημα αυτού του καλέσματος *να αναχωρήσουμε γρήγορα σε μια νέα γη*.

Η *Γενική Συνέλευση* (2013) ήταν μια εξαιρετική ευκαιρία για να εμβαθύνουμε και να καταστήσουμε περισσότερο σαφείς ορισμένες από τις μεγάλες κατευθύνσεις της Σύναξης. Το *Παγκόσμιο Συνέδριο για τη Μαριανή Αποστολή* (2014) άνοιξε εκ νέου χιλιάδες συνομιλίες σε όλο τον μαριανό κόσμο.

Διάφορες άλλες διαδικασίες, σε επίπεδο γενικό, περιφερειακό ή επαρχιακό, επέβαλαν ως αναγκαίο τον διάλογο, προωθώντας τη συμμετοχή και το αίσθημα ότι είμαστε *συν-δημιουργοί* ενός κοινού μέλλοντος.

Ετούτη τη στιγμή, κατά τη σύγκληση της 22ης Γενικής Σύναξης, καλούμαστε ξανά να καθίσουμε γύρω από το τραπέζι ή γύρω από τη φωτιά και να συνεχίσουμε να συζητάμε σχετικά με θέματα που είναι πράγματι σημαντικά για όλους εμάς.

Είμαι σίγουρος ότι πολλοί από εμάς έχουμε εμπειρία από συζητήσεις που μεταμορφώνουν.

Είμαι σίγουρος ότι πολλοί από εμάς έχουμε εμπειρία από **συζητήσεις που μεταμορφώνουν**. Είναι ενδιαφέρουσα η παρατήρηση ότι, συνήθως, δεν πρόκειται για διαλόγους σχετικά με το πώς να αλλάξουμε τον εαυτό μας ή τους άλλους. Όμως, η ίδια η διαδικασία της συζήτησης επιφέρει αλλαγές σε εμάς τους ίδιους. Μια καθοριστική φράση που είπαμε ή ακούσαμε, μια εμπειρία ζωής που άγγιξε την καρδιά μας, μια ερώτηση που μας έβγαλε έξω από τον καθημερινό τρόπο σκέψης μας… αυτά έγιναν οι σπόροι για μελλοντικές μεταμορφώσεις. Ναι, συχνά, η ίδια η διαδικασία είναι μεταμορφωτική· η διαδικασία είναι, λοιπόν, κατά κάποιο τρόπο, ο σκοπός.

Το μέλλον δεν είναι ένας τόπος
προς τον οποίο κατευθυνόμαστε,
αλλά κάτι που δημιουργούμε.
Τους δρόμους προς το μέλλον δεν τους ανακαλύπτουμε
αλλά τους ανοίγουμε,
και η δημιουργία αυτών των δρόμων
αλλάζει τον ίδιο τον δημιουργό
αλλά και τον προορισμό.

Margaret Silf

Μπορεί να ματαιώσουμε το όνειρο του Θεού αν δεν αφήσουμε να μας καθοδηγήσει το Άγιο Πνεύμα.

Ο Πάπας Φραγκίσκος, με την ομιλία του στη Θεία Λειτουργία κατά την έναρξη της Έκτακτης Συνόδου για την Οικογένεια (2014), καλούσε τους συμμετέχοντες στη Σύνοδο *να μιλήσουν με σαφήνεια και να ακούσουν με ταπεινότητα…* γιατί – έλεγε – *μπορεί να ματαιώσουμε το όνειρο του Θεού αν δεν αφήσουμε να μας καθοδηγήσει το Άγιο Πνεύμα*.
Πιστεύω ότι η διαδικασία που σχεδιάστηκε από την Προπαρασκευαστική Επιτροπή της Σύναξης μπορεί να μας βοηθήσει *να αφήσουμε να μας καθοδηγήσει το Άγιο Πνεύμα*. Για τον σκοπό αυτό, μας προτείνουν τρία στάδια, που θα συνδυαστούν με τη διαβούλευση, που ήδη βρίσκεται σε εξέλιξη, για την αναθεώρηση του Καταστατικού:

1. **Από τον Οκτώβριο του 2016 έως τον Φεβρουάριο του 2017:** *όλες οι Μαριανές Κοινότητες καλούνται να διεξαγάγουν τρεις συζητήσεις, αναζητώντας μαζί τη σημασία του να ζει κανείς την εμπειρία La Valla σήμερα.*
2. **Από τον Φεβρουάριο έως τον Μάιο του 2017:** *ακολουθώντας την πρόσκληση του Πάπα Φραγκίσκου να είμαστε μια Εκκλησία «σε έξοδο», που νιώθει να καλείται από τα γεωγραφικά και υπαρξιακά σύνορα, μας προτείνεται να βγούμε να συναντήσουμε κάποια πρόσωπα που κατοικούν*

σε αυτά τα σύνορα, με νου ευρύ και καρδιά ανοικτή σε όσα θέλει να μας πει το Άγιο Πνεύμα διαμέσου αυτών των προσώπων. Θα είναι, αναμφίβολα, μια ωραία πορεία, που θα μας βοηθήσει να αποφύγουμε τον κίνδυνο της αυτοαναφορικότητας, την οποία υπαινίσσεται συχνά ο Πάπας.

3. **Από τον Μάιο έως τον Αύγουστο του 2017:** *ως προκαταρκτικό στάδιο του εορτασμού της Γενικής Σύναξης, οι συμμετέχοντες από κάθε διοικητική ενότητα θα συγκαλέσουν μια μορφή συνάντησης, στην οποία μπορούν να μοιραστούν, μαζί με άλλες κοινότητες ή με το σύνολο της Επαρχίας ή της Περιφέρειας, την εμπειρία που βίωσαν κατά τα προηγούμενα στάδια. Αυτό θα επιτρέψει στα μέλη της Σύναξης να αντιληφθούν το βίωμα της διοικητικής τους ενότητας και να μεταδώσουν αυτόν τον πλούτο στην ολομέλεια της Σύναξης.*

Θα σας αποσταλεί εγκαίρως η απαραίτητη πληροφόρηση για τα στάδια που θα προηγηθούν της Σύναξης, αλλά ήδη από τώρα σας προσκαλώ να ζήσετε αυτή τη διαδικασία σε βάθος, προσεκτικοί στις ενέργειες του Αγίου Πνεύματος στον καθένα από εσάς, ανοικτοί στις εκπλήξεις του Θεού.

Μιλάτε καθαρά και ακούτε με ταπεινότητα. Αυτή είναι μια υπέροχη προτροπή για την προετοιμασία και την εξέλιξη της επόμενης Γενικής μας Σύναξης.

Ένα νέο La Valla

Η 22η Γενική Σύναξη, υπό τον τίτλο *"Ένα νέο La Valla"*, μας καλεί όλους σε *ένα νέο ξεκίνημα*, μια πρόσκληση που σχετίζεται στενά με τα τρία χρόνια προετοιμασίας πριν από την αρχή της τρίτης μαριανής εκατονταετίας.

Ο Άγιος Γρηγόριος Νύσσης (4ος αιώνας), έλεγε ότι στη χριστιανική ζωή *πορευόμαστε από ξεκίνημα σε ξεκίνημα, μέσα από ξεκινήματα χωρίς τέλος*. Αυτό σημαίνει ότι η ζωή μας, ως χριστιανών, είναι μια διαρκής επανεκκίνηση, διαμέσου της οποίας στρεφόμαστε πάντοτε στην ακρόαση του Αγίου Πνεύματος και προετοιμαζόμαστε διαρκώς για να θέσουμε σε εφαρμογή το θέλημά Του.

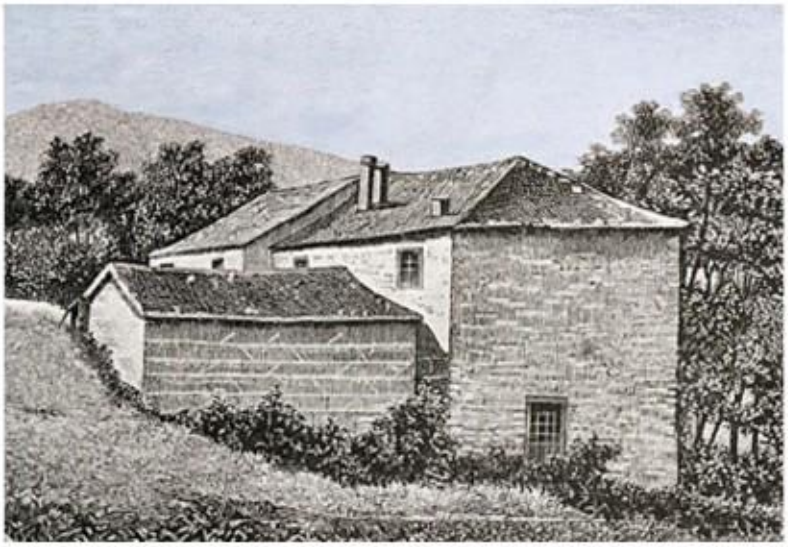

Το Καταστατικό των Μαριανών Αδελφών (αρ. 139) αναφέρει ότι ένας από τους στόχους της Γενικής Σύναξης είναι η μελέτη των πιο σημαντικών θεμάτων που σχετίζονται με τη φύση, τον σκοπό και το πνεύμα του Τάγματος, καθώς και η προώθηση της ανανέωσης και της προσαρμογής του ιδίου του Τάγματος, διαφυλάσσοντας πάντοτε την πνευματική του κληρονομιά. Δηλαδή, κάθε Γενική Σύναξη είναι ένα νέο ξεκίνημα, καθώς αναρωτιόμαστε σε συλλογικό επίπεδο τι θέλει ο Θεός από εμάς σε αυτή τη συγκεκριμένη ιστορική στιγμή και προσπαθούμε να χρησιμοποιήσουμε τα απαραίτητα μέσα, προκειμένου να απαντήσουμε στο κάλεσμά Του.

Ένα νέο La Valla, λοιπόν, δεν είναι ένα κάλεσμα να αναπαράγουμε, νοσταλγικά και ρομαντικά, την πρώτη Μαριανή Κοινότητα. Σημαίνει να **επικαιροποιήσουμε το La Valla** στις αρχές του 21^{ου} αιώνα, καθώς ένας νέος κόσμος αναδύεται.

Το Μαριανό Τάγμα δεν γεννήθηκε μια για πάντα το 1817, αλλά συνεχίζει να γεννιέται.

Η φιλόσοφος María Zambrano έλεγε ότι:

> *ο άνθρωπος έχει μια ατελή γέννηση: δεν γεννήθηκε ούτε αναπτύχθηκε αποκλειστικά για αυτόν τον κόσμο· επομένως, δεν ταιριάζει σε αυτόν, ούτε μοιάζει να υπάρχει σε αυτόν κάτι που θα τον αφήσει ικανοποιημένο· ούτε η γέννησή του είναι πλήρης ούτε και ο κόσμος που τον προσμένει. Γι' αυτό πρέπει να κατορθώσει να γεννηθεί ολοκληρωτικά και επιπλέον να δημιουργήσει τον δικό του κόσμο· πρέπει να τοποθετεί αδιάκοπα τον εαυτό του μέσα στον κόσμο και στην πραγματικότητα που τον φιλοξενεί.*

Τι όμορφο έργο που είναι η συνεργασία για τη γέννηση του Τάγματος, που μένει διαρκώς ανολοκλήρωτη!

Κολομβία, Σεπτέμβριος 2017

Σε έναν χρόνο ακριβώς, στις 8 Σεπτεμβρίου του 2017, θα ξεκινήσει η 22^{η} Γενική Σύναξη στο Rionegro (Κολομβία), σε απόσταση περίπου 40 χλμ. από το Medellín. Θα είναι η πρώτη φορά στην ιστορία μας που μια Γενική Σύναξη θα πραγματοποιηθεί μακριά από την έδρα της Γενικής Διοίκησης. Ας θυμηθούμε ότι οι δύο πρώτες Συνάξεις πραγματοποιήθηκαν στη Notre-Dame de l'Hermitage, οκτώ Γενικές Συνάξεις στο Saint-Genis-Laval (Γαλλία), πέντε στο Grugliasco (Ιταλία) και έξι στη Ρώμη.

Σχεδόν από την αρχή είδαμε καθαρά ότι ήταν η κατάλληλη στιγμή να μετακινηθούμε, γεγονός που αποτελεί σημάδι ενός νέου ξεκινήματος.

Το Γενικό Συμβούλιο κατέληξε σε αυτή την απόφαση ύστερα από ενάμιση χρόνο μελέτης και διάκρισης. Σχεδόν από την αρχή είδαμε καθαρά ότι ήταν η κατάλληλη στιγμή *να μετακινηθούμε, γεγονός που αποτελεί σημάδι ενός νέου ξεκινήματος*, αλλά το δύσκολο ήταν να επιλέξουμε τον κατάλληλο τόπο για την πραγματοποίηση της Σύναξης. Εξετάζοντας τις διάφορες εναλλακτικές, θελήσαμε να συνδυάσουμε, μεταξύ άλλων, διάφορα θεμελιώδη στοιχεία:

1. *Τον συμβολικό χαρακτήρα του τόπου·*
2. *Την εξασφάλιση ενός ελάχιστου ορίου κατάλληλων συνθηκών για την εργασία μιας πολυάριθμης ομάδας κατά τη διάρκεια αρκετών εβδομάδων·*
3. *Τη δυνατότητα υποστήριξης από την πλευρά της μαριανής κοινότητας της χώρας.*

Το Γενικό Συμβούλιο πιστεύει ότι ο επιλεγμένος τόπος πληροί και τα τρία προαπαιτούμενα.

Πρώτα-πρώτα, τον συμβολικό χαρακτήρα. Γνωρίζουμε ότι η Κολομβία ήταν η πρώτη χώρα της Λατινικής Αμερικής που υποδέχθηκε τη Μαριανή παρουσία και ότι στις μέρες μας η αμερικανική ήπειρος συγκεντρώνει πάνω από τη μισή Μαριανή αποστολή σε όλο τον κόσμο. Επιπλέον, το όνομα της πόλης του Medellín έχει έναν ισχυρό συμβολισμό στην ιστορία της Καθολικής Εκκλησίας.

Το 2017 θα εορταστεί η 50η επέτειος από τη σύγκληση της 2ης Γενικής Συνδιάσκεψης των Λατινοαμερικάνων Επισκόπων, τα συμπεράσματα της οποίας σημάδεψαν βαθιά όχι μόνο την Εκκλησία της αμερικανικής ηπείρου, αλλά και την παγκόσμια Εκκλησία. Θυμόμαστε ότι σε αυτή τη Συνδιάσκεψη παρενέβησαν ιδιαίτερα γνωστοί επίσκοποι, όπως ο Σεβ. Pironio, ο Σεβ. Samuel Ruiz, ο Σεβ. Leonidas Proaño ή ο Σεβ. Hélder Câmara. Το Medellín αντιπροσωπεύει την προσπάθεια προσδιορισμού του πνεύματος της Β΄ Συνόδου του Βατικανού στη Λατινική Αμερική, προσφέροντας τρία ουσιαστικά στοιχεία της ταυτότητας της Εκκλησίας σε αυτή την ήπειρο: **την προτίμηση για τους φτωχούς, τη θεολογία της απελευθέρωσης και τις εκκλησιαστικές κοινότητες που έχουν ως αφετηρία τους τη βάση.**

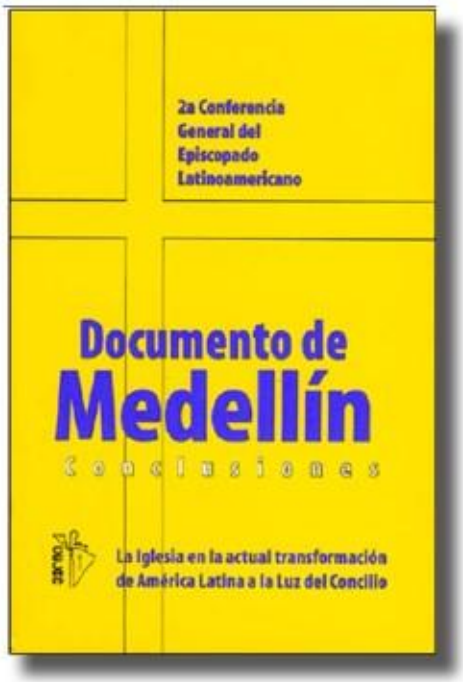

Εμβαθύνοντας επιπλέον στον συμβολικό χαρακτήρα του τόπου, θα μπορούσαμε να πούμε ότι η Κολομβία είναι μια χώρα αντιθέσεων, που θα διευκολύνει τους συμμετέχοντες στη Σύναξη να βιώσουν την *έξοδο προς τις περιφέρειες*. Η Κολομβία, που διαθέτει έναν πληθυσμό πολύ-πολιτισμικό και πολύ-εθνικό, χαρακτηρίζεται για την εγκαρδιότητα των ανθρώπων της και για το πνεύμα φιλοξενίας τους, αλλά την ίδια στιγμή βιώνει μια εμφύλια σύγκρουση από το 1960. Η χώρα διαθέτει μεγάλο πλούτο φυσικών πόρων, αλλά είναι η 14η χώρα με τη **μεγαλύτερη ανισότητα, ανάμεσα στις 134** που μελετήθηκαν από το Πρόγραμμα των Ηνωμένων Εθνών για την Ανάπτυξη. Κατά τα τελευταία χρόνια αυξάνεται η ποιότητα της εκπαίδευσης, αλλά σχεδόν μισό εκατομμύριο ανηλίκων δεν πηγαίνουν σχολείο και *τα παιδιά του δρόμου* ανέρχονται σε 5.000 περίπου.

Σημειώνω, τέλος, τον συμβολισμό της **κολομβιανής Αμαζονίας**, που αποτελεί μέρος της μεγάλης Αμαζονίας και παρουσιάζεται από τον Πάπα στην εγκύκλιο *"Laudato si"* («Δοξασμένος να 'σαι») *ως πνεύμονας του πλανήτη, γεμάτος βιοποικιλότητα, εξόχως σημαντικός για το σύνολο του πλανήτη και για το μέλλον της ανθρωπότητας* (αρ. 38). Η Κολομβία είναι η δεύτερη χώρα στον κόσμο όσον αφορά τη βιοποικιλότητα· επομένως, σε αυτό το πλαίσιο, θα είναι πιο εύκολο να ακούσουμε την επείγουσα πρόκληση να ανανεώσουμε τον διάλογο για τον τρόπο με τον οποίο οικοδομούμε το μέλλον του πλανήτη. Έχουμε ανάγκη μιας συμφωνίας που να μας ενώνει όλους, γιατί η περιβαλλοντική πρόκληση που βιώνουμε και οι ανθρώπινες ρίζες της μας αφορούν και μας αγγίζουν όλους (αρ. 14).

Όσον αφορά τα άλλα προαπαιτούμενα που επιθυμούμε να πληροί ο συγκεκριμένος τόπος, πιστεύουμε ότι θα εξασφαλισθούν από τους Αδελφούς των Χριστιανικών Σχολείων, στις εγκαταστάσεις των οποίων θα πραγματοποιηθεί η Γενική Σύναξη, καθώς και από τις Μαριανές κοινότητες στην Κολομβία.

Όλοι έχουν κληθεί

Όλοι θα έπρεπε να αισθανόμαστε ότι έχουμε κληθεί να ζήσουμε αυτό το γεγονός της Σύναξης, καθώς, σύμφωνα με το Καταστατικό μας (αρ. 138),

Η Γενική Σύναξη είναι μια αντιπροσωπευτική συνέλευση όλου του Τάγματος. Εκφράζει τη συμμετοχή όλων των Αδελφών στη ζωή και την αποστολή του Τάγματος, καθώς επίσης και τη συνυπευθυνότητά τους στη διοίκησή του.

Η Σύναξη ασκεί την ύψιστη έκτακτη εξουσία. Τη συγκαλεί και προεδρεύει ο Γενικός Ηγούμενος. Εκείνος συγκαλεί την τακτική γενική Σύναξη κάθε οκτώ χρόνια.

Στην 22η Γενική Σύναξη, θα υπάρχουν συνολικά 79 συμμετέχοντες: 32 που δικαιωματικά παρευρίσκονται και 47 εκλεγμένοι.

Ακριβώς για να εγγυηθούμε τον σεβασμό στην αντιπροσωπευτικότητα, ο αριθμός των εκλεγμένων αντιπροσώπων θα είναι 15 αδελφοί περισσότεροι από τον αριθμό των μελών που έχουν δικαίωμα να παρευρίσκονται. Μέλη που έχουν δικαίωμα να παρευρίσκονται είναι ο Γενικός Ηγούμενος, ο προηγούμενος Γενικός Ηγούμενος, ο Γενικός Αναπληρωτής Ηγούμενος και οι Γενικοί Σύμβουλοι, που υπηρετούν κατά τη στιγμή έναρξης της Σύναξης, καθώς και οι Αδελφοί Έπαρχοι (Καταστατικό αρ. 140.1 και 140.2). Στην 22η Γενική Σύναξη, θα υπάρχουν συνολικά **79 συμμετέχοντες:** 32 που δικαιωματικά παρευρίσκονται και 47 εκλεγμένοι.

Οι αρμοδιότητες αυτών των 79 συμμετεχόντων είναι σαφώς καθορισμένες στο Καταστατικό (αρ. 139):

- ✓ *Εκλέγουν τον Γενικό Ηγούμενο, τον Γενικό Αναπληρωτή Ηγούμενο και τα μέλη του Γενικού Συμβουλίου, σύμφωνα με το ισχύον Δίκαιο·*
- ✓ *Μελετούν τα υψίστης σημασίας θέματα που σχετίζονται με τη φύση, τον σκοπό και το πνεύμα του Τάγματος και προωθούν την ανανέωση και την προσαρμογή του ιδίου, διαφυλάσσοντας πάντοτε την πνευματική του κληρονομιά·*
- ✓ *Καταρτίζουν τους Κανονισμούς που αφορούν όλο το Τάγμα·*
- ✓ *Προτείνουν στην Αγία Έδρα ενδεχόμενες τροποποιήσεις σε κάποια σημεία του Καταστατικού.*

Είναι εκλόγιμοι ως αντιπρόσωποι στη Γενική Σύναξη όλοι οι αδελφοί που έχουν δώσει τους οριστικούς όρκους τους, εκτός από αυτούς που σύμφωνα με το κανονικό δίκαιο βρίσκονται σε κατάσταση μετάβασης σε άλλο Τάγμα ή αποσχηματισμού. Εκλέκτορες είναι όλοι οι αδελφοί που έχουν δώσει τους οριστικούς όρκους τους, εκτός από εκείνους που βρίσκονται σε κατάσταση μετάβασης σε άλλο Τάγμα ή αποσχηματισμού. Οι αδελφοί θα λάβουν, την κατάλληλη χρονική στιγμή, τις απαραίτητες υποδείξεις, για να προχωρήσουν στις εκλογές.

Οι Αδελφοί που θα λάβουν μέρος, αλλά και οι υπόλοιποι συμμετέχοντες στη Σύναξη, ελπίζουν να μπορούν να βασιστούν στην εμπειρία, τον προβληματισμό, την προσευχή και την υποστήριξή σου.

Σύμφωνα με την οδηγία αρ. 12 των Κανονισμών της Γενικής Σύναξης, το Γενικό Συμβούλιο θα προσκαλέσει στη Σύναξη και άλλα πρόσωπα (ανάμεσα στα οποία θα συγκαταλέγονται λαϊκοί και νέοι αδελφοί) σε ποσοστό που δεν θα ξεπερνάει το 20% του συνόλου των συμμετεχόντων. Σε διάλογο με την προπαρασκευαστική Επιτροπή, θα καθοριστούν καταλλήλως η φύση και η διάρκεια συμμετοχής των προσκεκλημένων προσώπων.

Δεν μπορέσουμε να συμμετάσχουμε όλοι με άμεσο τρόπο στη Γενική Σύναξη, όταν αυτή θα λάβει χώρα στην Κολομβία. Όμως είμαστε όλοι καλεσμένοι να καταθέσουμε τη δική μας συνεισφορά κατά τη διάρκεια των διαφόρων σταδίων προετοιμασίας, πραγματοποίησης και εφαρμογής της Σύναξης.

Οι Αδελφοί που θα λάβουν μέρος, αλλά και οι υπόλοιποι συμμετέχοντες στη Σύναξη, ελπίζουν να μπορούν να βασιστούν στην εμπειρία, τον προβληματισμό, την προσευχή και την υποστήριξή σου.

Αφήνουμε ένα μέρος, για να διατηρήσουμε το σύνολο

Πορευόμαστε από ξεκίνημα σε ξεκίνημα, μέσα από ξεκινήματα χωρίς τέλος. Μια Γενική Σύναξη είναι μια νέα δυνατότητα, που μας προσφέρεται για να ξεκινήσουμε εκ νέου. Είναι μια υπέροχη ευκαιρία, αλλά ταυτόχρονα και οδυνηρή, γιατί υπονοεί ότι εγκαταλείπουμε τη γνώριμη γη και εισερχόμαστε στην επικράτεια του καινούργιου.

Μια Γενική Σύναξη είναι μια νέα δυνατότητα, που μας προσφέρεται για να ξεκινήσουμε εκ νέου.

Σε όλα τα κείμενα της Αγίας Γραφής, από τη Γένεση έως την Αποκάλυψη, υπάρχει ένα αόρατο νήμα που καθοδηγεί: *σήκω και πήγαινε*, ξεκίνα ξανά. Λέγεται σε καθοριστικές στιγμές: στον Αβραάμ, στον λαό της Αιγύπτου, στον Ηλία, στους προφήτες που είχαν συμβιβαστεί, στον Ιωνά, στους μεγάλους αμαρτωλούς, στον Ιωσήφ με τη φυγή στην Αίγυπτο και την επιστροφή, στις Πράξεις των Αποστόλων… *Σήκω και πήγαινε:* το ίδιο λέγεται σήμερα σε καθέναν από εμάς, αλλά και στο σύνολο των Μαριανών του Champagnat. Αυτή ήταν, πράγματι, η σαφής πρόσκληση της 21^{ης} Γενικής Σύναξης: *Με την Παναγία, πορευθείτε γρήγορα σε μια νέα γη!*

Δεν σταματώ να εντυπωσιάζομαι κάθε φορά που βλέπω τη γενναιοδωρία και τη διαθεσιμότητα πολλών ανθρώπων που δέχονται με χαρά να ξεκινήσουν εκ νέου. Το βλέπω κάθε χρόνο, όταν όλες οι Επαρχίες και οι Περιφέρειες εγκαινιάζουν νέες κοινότητες ή νέες υπηρεσίες και σχέδια. Το βλέπω όταν δέχομαι επιστολές αδελφών ή λαϊκών διατεθειμένων να ξεκινήσουν εκ νέου, εκεί όπου είναι πιο αναγκαίο μέσα στον κόσμο. Νέοι άνθρωποι, αλλά και κάποιοι επίσης, οι οποίοι, αν και ηλικιωμένοι όπως ο Αβραάμ, είναι διατεθειμένοι να φύγουν από τη γη τους και να ανοιχτούν στο άγνωστο.

Μια Γενική Σύναξη επιτρέπει να ληφθούν αποφάσεις αυτής της μορφής σε συλλογικό επίπεδο. Να υπερβούμε την κατάσταση εγκλωβισμού σε όσα έχουν επιτευχθεί ή της απλής διαχείρισης αυτών που υπάρχουν, για να αφεθούμε στην απροσδόκητη νεωτερικότητα του Αγίου Πνεύματος.

Και γνωρίζουμε ήδη ότι κάθε επιλογή συνεπάγεται ότι απαρνιόμαστε κάτι. Υπάρχει μια διήγηση, σύμφωνα με την οποία ο Jochanan ben Zakkaj ήταν ένας ραβίνος που το έτος 68, συνειδητοποιώντας την αναπόφευκτη μοίρα που επιφυλασσόταν στην πόλη

και τον ναό της Ιερουσαλήμ (που πράγματι κάηκαν και καταστράφηκαν το έτος 70), θέλησε να σώσει ό,τι πιο πολύτιμο υπήρχε, την Τορά. Για τον σκοπό αυτό, σχεδίασε να εγκαταλείψει την πόλη, η οποία όμως βρισκόταν σε κατάσταση πολιορκίας από τον Βεσπασιανό. Μια μέρα, γνωρίζοντας ότι ο Βεσπασιανός επέτρεπε να βγουν από την πόλη μόνο οι νεκροί, προκειμένου να ταφούν, ο Jochanan ben Zakkaj μπήκε σε ένα φέρετρο και έτσι κατάφερε να σωθεί ο ίδιος και η Τορά.

Αργότερα, ο Jochanan παρουσιάστηκε στον Αυτοκράτορα, για να του ζητήσει τη χάρη να σώσει το μικρό Σανχεντρίν του Γιαβνέ και επανίδρυσε εκεί τον Ιουδαϊσμό ως λαό της Τορά, διαφυλάσσοντας έτσι τον ουσιαστικό πυρήνα του. Ο Paolo De Benedetti, θεολόγος και μελετητής της Βίβλου με ιουδαϊκή καταγωγή, αφηγείται το επεισόδιο ως εξής:

Η απόφαση του ραβίνου Jochanan είχε ανεκτίμητη σημασία για τον Ιουδαϊσμό: κατάφερε να διαφυλάξει τη συνέχεια της παράδοσης, τη συνεχιζόμενη αλυσίδα του προφορικού Νόμου και, μαζί με τους υπόλοιπους διδασκάλους, που ήταν ενωμένοι στο Γιαβνέ, κατάφερε να εξασφαλίσει στον Ιουδαϊσμό τα νομικά, τελετουργικά, οργανωτικά και ηθικά μέσα για την επιβίωσή του […]. Υπάρχουν πολλά που πρέπει να μας προβληματίσουν σχετικά με το τι μπορεί να κάνει ένας άνθρωπος: ο ραβίνος Jochanan ήταν ένας λόγιος χωρίς επίσημη εξουσία […]. Ωστόσο, υπήρξε ο μοναδικός που είδε καθαρά τι μπορούσε να διατηρήσει και τι έπρεπε να εγκαταλείψει για να σώσει το σύνολο […]. Μπόρεσε να ερμηνεύσει, όπως θα λέγαμε σήμερα, τα σημεία των καιρών, όμως σε αυτά τα σημεία δεν έβλεπε μόνο την ιστορία αλλά και το μυστηριώδες θέλημα του Θεού, όλες τις εντολές του οποίου είχε συνηθίσει να σέβεται.

Μακάρι και εμείς επίσης, όπως ο ραβίνος Jochanan, να είμαστε ικανοί να διακρίνουμε, σε αυτή την ιστορική στιγμή, *τι μπορούμε να διατηρήσουμε και τι πρέπει να εγκαταλείψουμε για να σώσουμε το σύνολο.*

Η αγιογραφία της Επίσκεψης της Παναγίας στην Ελισάβετ απεικονίζει δύο ξεχωριστές μητρότητες. Η φιλόσοφος Antonella Lumini, που αυτοπροσδιορίζεται ως ερημίτισσα μέσα στην πόλη, εκφράζει αυτή την εικόνα πολύ όμορφα:

Η Παναγία εκφράζει την αφύπνιση της πρωταρχικής αθωότητας, που παρέμεινε αμόλυντη από την αρχή και διατηρήθηκε στην καρδιά της ανθρωπότητας […]. Η Ελισάβετ, αντιθέτως, η ηλικιωμένη και στείρα, που καταφέρνει να γίνει μητέρα λόγω χάριτος πέρα από κάθε δυνατότητα, παρουσιάζεται ως η μορφή της μαραμένης και κουρασμένης ανθρωπότητας, ο ανέλπιστος καρπός της οποίας αναβλύζει όπως η απόσταξη ύστερα από την τελική σύνθλιψη του καρπού, για να αποτελέσει έτσι τον ζωντανό σπόρο, πάνω στον οποίο μπορεί να ριζώσει το καινούριο.

Για να γίνουν πραγματικότητα αυτές οι δύο μητρότητες, ήταν απαραίτητο το ΝΑΙ της Παναγίας, έκφραση του ανοίγματός της στη δωρεά του Αγίου Πνεύματος, καθώς επίσης και το ΟΧΙ της Ελισάβετ (Όχι! Θα ονομαστεί Ιωάννης), που διακόπτει την παράδοση του *«πάντα έτσι ήταν»*, **για να είναι πιστό** στο θέλημα του Θεού. Πράγματι, Ιωάννης σημαίνει *εκείνος που είναι πιστός*.

Ας εμπνευστούμε από τη γενναιότητα αυτών των δύο γυναικών της πίστης, της Παναγίας και της Ελισάβετ.

Ας καθοδηγούν την κρίση μας και ας μεταδίδουν το θάρρος τους σε εμάς και ιδίως στα μέλη της 22ης Γενικής Σύναξης, για να μπορέσουν να πούνε *ναι* ή *όχι* σύμφωνα με την έμπνευση του Αγίου Πνεύματος και για να είναι έτσι ικανοί να γεννήσουν νέα ζωή.

Αδελφικά,

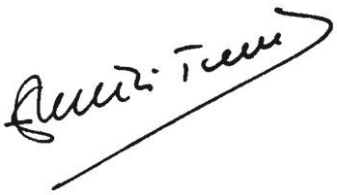

Προσευχή της 22ης Γενικής Σύναξης

Θεέ Πατέρα, Υιέ και Άγιο Πνεύμα,
γέμισε τις καρδιές μας με την πίστη,
το όραμα και τη γενναιότητα
του Ιδρυτή μας, του Αγίου Μαρκελλίνου,
τώρα που βρισκόμαστε στο ξεκίνημα
της τρίτης εκατονταετίας μας
ως Μαριανοί του Champagnat.

Ενωμένοι γύρω από την Παναγία,
την καλή μας Μητέρα,
θέλουμε να Σε αναζητάμε,
να οικοδομούμε την αδελφοσύνη
μαζί με όλα τα αδέλφια μας,
και να μεταδίδουμε το Χαρμόσυνο Άγγελμά σου
κοντά στα παιδιά και τους νέους,
και ιδίως σε εκείνους που βρίσκονται στις περιφέρειες.

Θεέ, που είσαι πάντοτε γεμάτος αγάπη,
από την ταπεινή ίδρυσή μας στο La Valla,
φτάνουμε τώρα στο κατώφλι της τρίτης εκατονταετίας μας
για να δημιουργήσουμε μαζί ένα νέο ξεκίνημα.

Σίγουροι για την αφοσίωσή σου, ω Θεέ,
καθώς επίσης και για το ότι συμμετέχουμε
στο έργο της Παναγίας,
θέτουμε την προετοιμασία,
την κρίση και της αποφάσεις
της 22ης Γενικής Σύναξής μας κάτω
από τη δική σου προστασία και καθοδήγηση.

Αυτός ο χρόνος της μνήμης,
της συμφιλίωσης και της τελετής,
ας μας γεμίσει με γνώση,
τόλμη, ευγνωμοσύνη και πίστη.

Και ας μη σταματήσουμε ποτέ
να προχωρούμε γρήγορα
προς το μέλλον που μας καλεί,
τώρα και πάντοτε.

Αμήν.

Προπαρασκευαστική Επιτροπή
της 22ης Γενικής Σύναξης

un nouveau LaValla

maristes 2017

XXII chapitre général